

«І швець, і жнець, і на дуді грець»

За чимало десятиліть праці на журналістській ниві довелось зустрічатися з багатьма талановитими особистостями, писати про них в газету. Всі вони вражали своєю неординарністю, оригінальністю мислення, майстерністю рук, фізичною досконалістю.

І кожен з них у певній сфері нашого суспільного буття досягав великих успіхів, чим, безперечно, радував наш людський загаль, дарував йому моральне задоволення, естетичну насолоду.

Були й такі, яким Господь дарував багатосторонній талант, тобто вони успішно виявляли себе одночасно або послідовно в кількох видах творчості чи звичайних фахових справах. До таких талановитих від природи людей, на мою думку, належить бистричанин **Г. І. ГУНТІК**. І про них кажуть словами народного прислів'я: «І швець, і жнець, і на дуді грець».

Вже багато років я його знаю як віртуозного музику, гарно співака. Бо не раз з приємністю слухав гру на баяні і гармошці, задушевний спів Григорія Івановича під час його виступів на районній сцені у складі художнього колективу Бистрицького сільського клубу, яким керує такий же чудовий музикант і співак Олександр Ковальчук.

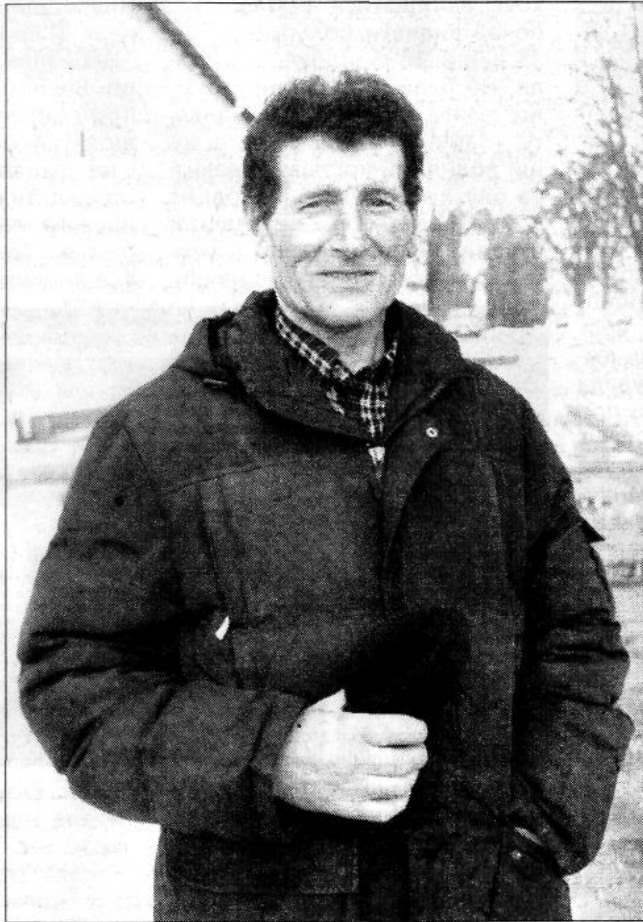
Тому в мене виникло щире бажання написати про Г. І. Гунтика в нашу газету, адже він справді є неординарною особистістю, веселою і контактною людиною. Аби втілити у життя свій журналістський задум, призначив йому зустріч у своєму робочому кабінеті.

І ось пливе-лине наша приємна і дружня розмова.

— Григорію Івановичу, відколи у вашій душі забриніла ніжна музична струна? — запитую у співрозмовника.

— Відразу зазначу, що в нашій родині не було музикантів. А от я змалку мріяв линути у світ мелодій. Тому не дивно, що коли, бувало, зникав з дому, то матір знала, де мене шукати. Вона йшла на весілля, якісь сільські забори з участю місцевих гармоністів, баяністів чи духовиків. Я там міг стояти годинами і слухати улюблені мелодії, народні пісні.

Вже тоді дуже хотів навчитись грати на гармошці. Тому не раз просив у матері, щоб вона мені купила цей музичний ін-

у культосвітньому училищі.

На той час у Бистричах працювали два творчих колективи музикантів. Клубний очолював О. М. Ковальчук, а при-

мистецтва, напевно, генетично передалася від нього одному із синів, Іванові. Той теж з дитячих літ тягнувся до гри на музичних інструментах. Закінчив музично-педагогічний факультет РДГУ. Кілька років був директором районного будинку культури. А взагалі, грає на різних інструментах та досить гарно співає, чим тішить своїх батьків та дарує хвилини радості слухачам. Тому, коли Г. І. Гунтик завершив свої активні музично-пісенні заняття, то власну апаратуру передав здібному синові.

На початку своєї розповіді я зазначив, що її герой належить до тих людей, які володіють відразу кількома природними талантами і здібностями. Бо, зокрема, мав на увазі те, що він, окрім свого музичного захоплення, володіє й іншими професійними навичками, що допомагає йому впевнено долати у житті труднощі і різні непередбачувані виклики.

— Коли я в силу обставин, що склалися, відійшов від педагогічної роботи, то переді мною постало логічне запитання: як бути далі? — ділиться Григорій Іванович. — Адже треба було матеріально утримувати сім'ю. Тому, не вагаючись, пішов на курси токарів у місцеву сільгосптехніку. Освоївши цей фах, чотири роки виточував з металу різноманітні деталі. Далі так сталося, що підприємство розпалося, а на його базі було створено механічний завод. І мені запропонували вивчитися на газоелектрозварювальника. Я охоче прийняв цю пропозицію і успішно опанував секрети напівавтоматичного зварювання, а згодом став бригадиром виробничого підрозділу з ремонту шнеків до зернових комбайнів. Цьому заняттю я віддав дванадцять років.

Зі слів мого співрозмовника, у важкі дев'яності на підприємстві виникли фінансові проблеми, були великі затримки із зарплатою. Це спонукало невтомного трудівника, як і багатьох його земляків, шукати роботу у ближньому зарубіжжі, в економічно потужніших районах України. Там Григорій Іванович освоїв ще одну спеціальність — будівельника, яка забезпечувала йому непогані заробітки і благополуччя сім'ї.

Г. І. Гунтик від природи — людина неспокоїної вдачі, творчого пошуку, він горить бажанням творити добро у всіх його проявах. Кілька років тому, коли вже практично відійшов від серйозних музичних справ та увійшов у пенсійний вік, віднайшов для своїх невтомних вмілих рук і творчої думки нову справу.

— Якось під час розмови зі знайомим, той сказав, що в нього є несправна гармошка, отож хотів би, аби хтось її полагодив, — розповідає Григорій Іванович. — Тож я вирішив допомогти цьому чоловікові. Взяв його музичний інструмент і після нетривалого часу гармошка зазвучала, як нова. Бо я до цього доклав чимало праці і використав увесь свій великий досвід музиканта.

струмент. Хоча для нашої багатодітної сім'ї, у якій виховувалося шестеро дітей, це було фінансово досить складно. І все ж, врешті, моя мрія збулася. Мені придбали у Соснівському магазині таку жадану гармошку «Весна». Пригадую, як тоді вечорами матір співала «Ой, чорна, я чорна ...», а я підбирав відповідну мелодію. Зрозуміло, що не завжди у мене це виходило. Тоді мама казала: «Щось воно у тебе не так. Шукай далі потрібні звуки». І я продовжував опановувати мелодії на слух та добивався певних успіхів. Закінчуючи навчання у загальноосвітній школі, ще встиг два роки повчитися гри на баяні у Соснівській філії Березнівської дитячої музичної школи.

Вже тоді юного Григорія запрошували односельчани грати на різних сімейних святах та організованих забавах. Він був бажаною особою на весіллях, проводах в армію, бо своєю грою на гармошці додавав святкового настрою гостям, робив барвистішим їх відпочинок.

Після школи без роздумів і вагань Г. І. Гунтік вступив на навчання у Дубенське культосвітнє училище на факультет диригентів оркестрів народних інструментів. Та після року студіювання предметів нової професії юнака призвали в армію. Одягнувши військову форму, він не тільки ніс ратну службу, але й грав у духовому оркестрі, організував естрадний ансамбль, у його складі виступав у військових частинах.

Звільнившись в запас, Г. І. Гунтік вирішив по-серйозному займатися творчою музичною діяльністю на теренах свого рідного села та району, паралельно заочно закінчив навчання

ватний аматорський – Григорій Іванович. Він та його друзі з вокально-інструментального ансамблю були разом майже двадцять років. Їх радо запрошували грати на весіллях та інших великих сімейних святах, а ще музиканти-ентузіасти охоче виступали перед жителями села, брали участь в районних художніх аматорських заходах. Одночасно Г. І. Гунтік певний час працював музичним керівником у місцевому дитсадку, а також викладав мистецтво гри на баяні у Соснівській філії дитячої музичної школи.

З особливою приємністю та ентузіазмом протягом багатьох років Григорій Іванович бере участь у концертах аматорської творчості, заходах, які проводяться у Березному в святкові дні. В складі ансамблю, яким керує його побратим та однопумець по музичному захопленню Олександр Ковальчук, він під час виступів віртуозно грає на гармошці та виконує партії на бубні, а також співає. Крім того, за потреби бистрицький музикант успішно виграє на кларнеті, баяні, гітарі та клавішних інструментах.

Варто зазначити, що ще за часів Союзу талановитий сільський музикант Г. І. Гунтік продемонстрував свою високу виконавську майстерність у Рівному на міжбласному фестивалі «Граї, гармошко!» і став його лауреатом.

Його ліричність і закоханість у рідний край проявляються у поезіях, які він пише у хвилини натхнення. Свої віршовані рядки літератор-початківець нерідко декламує під власний музичний супровід.

Григорій Іванович з приємністю розповідає, що любов до

Потому до нього звернулося з аналогічними проханнями ще декілька людей. І пішло-поїхало. Про майстра з ремонту гармошок заговорили в Інтернеті. Почали надходити замовлення з інших районів та міст. Одні просять відремонтувати гармошку, інші пропонують купити у них старі музичні інструменти на запчастини. Адже нині у громадян є їх сотні. Зі слів майстра, з цього свого нового захоплення він не має якогось відчутного матеріального зиску, адже доводиться чимало витратити коштів на запчастини. Але йому приємно, полагодивши комусь гармошку, подарувати людині приємні хвилини радості гри на ній.

– Як ви настроюєте нормальне музичне звучання інструменту? – цікавлюся у Г. І. Гунтіка.

– Роблю це не тільки сподіваючись на свій гарний слух. Для цього ще маю спеціальний японський прилад, за допомогою якого регулюю звучання гармошки. Але зазначу, що навіть до цієї досконалої техніки потрібне треноване вухо і глибокі музичні знання.

Кожен день Григорія Івановича наповнений цікавими та корисними справами. Але, коли увечері випадають хвилини відпочинку, він обов'язково бере до рук свій найулюбленіший музичний інструмент – гармошку. З приємністю перебирає пальцями клавіші, розтягує міхи. І лине в оселі ніжна мелодія, яка тішить і звеселяє душу справжнього ентузіаста аматорської народної творчості, який проніс незрадливу любов до неї через все своє життя.

Павло РАЧОК.